

Найбільший темп зростання капітальних інвестицій України у промисловості – 182,95 %, а найменший темп зростання у інформації та телекомунікації – 103,26 %.

Сучасні обсяги інвестицій залишаються недостатніми для кардинального поліпшення економічної ситуації в країні. Крім того, держава спрямовує інвестиції у вжерозвинені сфери економічної діяльності. Таке спрямування капітальних інвестицій не сприяє рівномірному соціально-економічному розвитку видів економічної діяльності та посилює подальше збільшення розриву у їх розвитку.

Вирішення поточних і довгострокових завдань активізації інвестиційно-інноваційних процесів у регіонах України вимагає формування дієвих механізмів державного регулювання інвестиціями в інновації з урахуванням особливостей поточного стану господарського розвитку регіонів. Тому необхідно створити умови для надходження інвестицій до депресивних та слаборозвинених територій і започаткувати в них таким чином тенденції до поліпшення ситуації та зростання добробуту населення.

Отже, реалізуючи механізм державного управління інвестиційно-інвестиційними процесамиможливо досягти позитивних темпів економічного зростання національної економіки, підвищення значення індексу інвестиційної привабливості, активізації інвестиційної діяльності та мінімізації інвестиційних ризиків [3].

Список літератури: 1. Бутирська І.В. Особливості формування державної інноваційної політики /І.В.Бутирська/[Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/29_DWS_2009/Economics/53704.doc.htm 2. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/> 3. Чорна О.М., Колодка К.В. Концепція механізму державного управління інвестиційно-інноваційними процесами в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum%20/NvFbi/2012_1/14.pdf

БІРЮК М. О., магістр, м. Харків, НТУ «ХПІ»

АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ НА УКРАЇНСЬКОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

На сучасному етапі розвитку промисловості підприємствам дуже важливо вчасно реагувати на зміни ринку, на появу

інноваційних рішень в життєдіяльності підприємства. Особливо актуально це для підприємств вітчизняних, саме вони, вийшовши, ще так нещодавно на рівень ринкових відносин, зрозуміли наскільки були загальмовані, відокремлені від сучасних методів управління, від впровадження інноваційних стратегій у своїй діяльності, завдяки чому серйозно відстали у конкурентоспроможності від своїх зарубіжних аналогів. Інновації набувають все більшої актуальності оскільки світ вступив в епоху «інтелектуальної економіки», де основними джерелами добробуту та визначними факторами виробництва стають нововведення та творчі досягнення людей. У такій ситуації логічно постало питання про впровадження інноваційної стратегії на підприємстві.

Метою дослідження є розкриття аспектів впровадження інноваційної стратегії, специфічних аспектів впровадження інноваційних стратегій в Україні та факторів які на це впливають.

Інноваційна стратегія реалізується в рамках стратегічного планування. З вибором стратегії пов'язана розробка планів, проведення досліджень, здійснення інших форм інноваційної діяльності. Основа розробки інноваційної стратегії ґрунтується на теорії життєвого циклу продукту, ринковій позиції фірми та її науково-технічній політиці [1].

Розробка планів, дослідження потребують значних капіталовкладень, тому не дивно, що не кожна організація може дозволити собі вкладати кошти у цей напрямок розвитку, тим паче, у ситуації політичної, економічної нестабільності і доволі недосконалої податкової бази нашої країни. Незважаючи на ці несприятливі фактори підприємства повинні бути орієнтовані на інноваційний шлях розвитку, адже не існує якоїсь універсальної стратегії для всіх, кожна організація обирає саме ту, що якнайкраще відповідає потребам даної організації на сучасному етапі розвитку.

Вибір організацією певної інноваційної стратегії залежить від багатьох чинників. Це і умови та чинники зовнішнього середовища, і сфера діяльності організації, і номенклатура та асортимент її продукції, і тривалість життєвого циклу товарів, і спроможність організації здійснювати моніторинг науково-технічної інформації щодо ринку новацій, і наявність відповідного науково-технічного й технологічного потенціалу, і багато інших.

Водночас важливо пам'ятати, що управління інноваційними процесами в організації не обмежується лише вибором

інноваційної стратегії. Зусилля вищого керівництва необхідно спрямовувати на те, щоб забезпечити реалізацію вибраної стратегії. Це великою мірою залежить від інноваційного потенціалу організації, який визначається станом її внутрішнього середовища [2].

Отже з вищесказаного можна зрозуміти, що впровадження інноваційної стратегії на підприємстві крім загальних аспектів має і деякі специфічні особливості притаманні нашій країні і тільки керівник який зможе не тільки мінімізувати вплив цих специфічних аспектів, а і можливо використати їх із користю зможе намагатись проводити інноваційну політику, що безсумнівно дасть йому серйозні конкурентні переваги на ринку.

Список літератури: 1. Механік О.В. Інновації, історія їх виникнення, суть та значення для підвищення конкурентоспроможності країни / О.В. Механік // Формування ринкових відносин в Україні. – 2005. – № 2 (5,7). – с. 7. 2. Федулова Л. І. Менеджмент організацій: Підручник. - Київ: Либідь, 2004. – 332 с.

АЛЕКСАНДРОВ В.В., асистент, м. Харків, НТУ «ХПІ»

АЛЕКСАНДРОВА В.О., ст. викладач, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ОПАРІЙ Є.О., асистент, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ОГЛЯД НАУКОВО-ПРАКТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В ОБЛАСТІ ОЦІНКИ І ВІДБОРУ ПРОЕКТІВ В МОДЕЛЯХ ТИПУ «ЕКОНОМІЧНІ ПОКАЗНИКИ»

Оцінка проекту є найважливішою процедурою на початковій стадії проекту, але також є безперервним процесом, що припускає можливість зупинки проекту у зв'язку з появою нової додаткової інформації.

Система відбору і оцінки проектів ґрунтується на чіткому формальному базисі і, в загальному випадку, включає наступні компоненти:

- виявлення чинників, що відносяться до проекту;
- оцінка проектних пропозицій по цих чинниках з використанням кількісної інформації або експертних оцінок;
- ухвалення або відмова від проектних пропозицій на основі зроблених оцінок;
- виявлення областей, де потрібна додаткова інформація, і виділення ресурсів на її отримання;
- зіставлення нової інформації з тією, що використовувалася